

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **P. T. T.**, zast. Mgr. Petrou Mráčkovou, advokátkou, se sídlem Myslíkova 284/32, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2024, č. j. OAM-30/ZA-ZA11-HA13-2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 3. 2025, č. j. 4 Az 19/2024-25,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 5. 2024, č. j. OAM-30/ZA-ZA11-HA13-2024, neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 11. 3. 2025, č. j. 4 Az 19/2024-25, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) blanketní kasační stížnost, přičemž v jejím doplnění navrhl jeho zrušení a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její odmítnutí, případně zamítnutí.

[4] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla stejně jako její doplnění podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zastoupen advokátkou.

[5] Kasační stížnost byla podána ve věci, v níž před městským soudem rozhodovala specializovaná samosoudkyně, a proto se musel Nejvyšší správní soud dále zabývat otázkou,

zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[6] O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve světle odstavce 52 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS).

[7] Městský soud v napadeném rozsudku nepřisvědčil námitce stěžovatele, že žalovaný zjistil nedostatečně skutkový stav věci. Konstatoval, že žalovaný uvedl podklady, z nichž vycházel, a to výpověď stěžovatele, informace o jeho zemi původu i články, které stěžovatel předložil na podporu tvrzení o zadržení členů církve, jejímž je členem. Žalovaný provedl důkazy potřebné pro zjištění skutkového stavu a srozumitelně popsal, co z nich vyplývá.

[8] Na základě obsahu spisu městský soud k azylově relevantním důvodům uvedl, že obavy stěžovatele z pronásledování v zemi původu pro jeho náboženské přesvědčení nejsou opodstatněné. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu posoudil hodnověrnost azylového příběhu stěžovatele, přičemž jeho tvrzení ohledně náboženského vyznání shledal nevěrohodnými, a to v souladu s názorem žalovaného. Během pohovorů žalovaný spatřil rozpory ve výpovědi stěžovatele. Ten nejprve označil církev Matky boží (Sdružení Ducha svatého božího) za povolenou v zemi původu, až při následných pohovorech o ní referoval jako o nelegální. K tomu i přes výzvu žalovaného neuvedl žádné přesvědčivé vysvětlení. Ačkoli se odvolával na chybu v tlumočení, nechal si protokol o prvním pohovoru přetlumočit, přičemž proti jeho obsahu nic nenamítal. Další rozpor spočíval v tvrzení stěžovatele ohledně doby, kdy mu byl vydán členský průkaz církve. Z počátku tvrdil, že se tak stalo po vstupu do církve (říjen 2022), později však uváděl, že si přesné datum nepamatuje, nicméně mu byl vydán až po absolvování prvního pohovoru s žalovaným (2024). Stěžovatel původně doložil fotokopii průkazu s tím, že mu ji zaslala manželka, avšak při doplňující pohovoru uvedl, že není nikdo, kdo by mu mohl poslat originál. Předložená fotokopie tak neměla žádnou důkazní váhu. Stěžovatel také rozporně vypovídal o tom, zda mu víra něco zakazuje či přikazuje a jakým způsobem probíhá setkávání členů církve (nejprve uvedl, že se pouze modlí, později, že pijí „svatou vodu“). Tvrdil, že je členem protestantské církve, avšak nemá povědomí o pojmu křesťanství a na dotazy ke křesťanskému vyznání odpovídal neúplně, nesprávně či neodpovídal vůbec. Neznal ani

pokračování

nejdůležitější svátek pro jím tvrzenou církev (Letnice). Uvedl přitom, že do svého příjezdu do ČR tuto víru nepraktikoval, neboť neměl s kým a nemá Bibli, což podle městského soudu není důvodem pro nepraktikování náboženství. Kromě toho stěžovatel na jednu stranu uváděl, že důvodem jeho žádosti je víra, na druhou však tvrdil, že opustil těhotnou manželku a dceru, aby si v České republice našel práci. Stěžovatel ani přes výzvu žalovaného neposkytl přesvědčivé vysvětlení těchto rozporů. Články, které stěžovatel předložil, podle svých slov ani nečetl. Vyplývaly z nich přitom pouze obecné informace o církvi jako takové ve vztahu k Vietnamu. K tomu městský soud konstatoval, že ačkoli je víra niterným prožitkem každého člověka, nelze od ní odmyslet i její vnější projevy. K věrohodnosti stěžovatele nepřispěl ani fakt, že nejprve přicestoval do Maďarska, kde nepožádal o udělení mezinárodní ochrany, a pokračoval rovnou do České republiky. Kromě toho opakovaně uváděl, že do České republiky přicestoval, aby zde našel práci a trvale žil. To svědčí o jeho ekonomické motivaci. Žalovaný zjistil, že církev Matky boží je ve Vietnamu pronásledovaná a potírána se strany orgánů veřejné moci, neboť její učení je v rozporu s v tamějšími tradicemi a hodnotami. S ohledem na nevěrohodnost příběhu však neexistuje důvodná obava z pronásledování stěžovatele, žalovaný se proto dále nezabýval postavením členů církve ve Vietnamu a hrozbami pro stěžovatele v případě návratu do domovského státu.

[9] Stěžovatel namítá, že se městský soud nedostatečně vypořádal se všemi žalobními námitkami. Městský soud rovněž nepřezkoumal rozhodnutí žalovaného podle právního a skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí ve smyslu čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany. Dále se městský soud ani žalovaný nezabývali možností udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Stěžovatel zdůrazňuje, že mu v případě návratu do vlasti hrozí pronásledování z důvodů náboženského vyznání. Stát totiž podniká kroky k tomu, aby toto náboženství nebylo ve Vietnamu praktikováno. To vyplývá z podkladů obsažených ve spise, k nimž však žalovaný ani městský soud nepřihlédli, ani se s nimi nevypořádali. Žalovaný ve svém rozhodnutí citoval blíže nespecifikovanou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Stěžovatel v žalobě vyjádřil přesvědčení, že je tento postup vadný, avšak městský soud se jeho argumentací nezabýval. Napadený rozsudek je v tomto ohledu nepřezkoumatelný. Rovněž stěžovatel nesouhlasí s názorem žalovaného a městského soudu ohledně jeho ekonomické motivace a rozporů v jeho výpovědi. S ohledem na časový odstup nelze po stěžovateli požadovat, aby si vybavil veškeré skutečnosti související s jeho životem ve Vietnamu. Skutečnost, že se chtěl stěžovatel uživit na území České republiky, nesvědčí o ekonomické motivaci k podání žádosti o azyl.

[10] V první řadě Nejvyšší správní soud upozorňuje, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se musí vztahovat právě k tomuto rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003-48, anebo ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47). V minulosti Nejvyšší správní soud též dovodil, že „aby vůbec byla kasační stížnost způsobilá k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána, a nikoli nějaký jiný akt (byť třeba i věcně související nebo předcházející napadenému rozhodnutí krajského soudu).“

(srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS.).

[11] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že bylo úkolem stěžovatele zcela konkrétními a srozumitelně formulovanými námitkami zpochybnit zákonnost rozsudku městského soudu, nikoli rozhodnutí správních orgánů. To však neučinil, neboť vyjma namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku je kasační argumentace stěžovatele *de facto* pouhým (z větší části dokonce doslovným) přepisem žaloby, aniž by jí brojil proti vlastním úvahám městského soudu a pouze zprostředkovaně napadá rozhodnutí žalovaného. Takto formulované námitky nenaplnují esenciální požadavky kladené na obsah kasační stížnosti. Stěžovatel žádným konkrétním způsobem nezpochybnil závěry městského soudu ohledně nevěrohodnosti jeho výpovědi, resp. (ne)existence důvodů pro udělení mezinárodní či doplňkové ochrany ani ekonomické motivace stěžovatele k přicestování do České republiky. Neuvádí ani, jaké skutečnosti svědčící v jeho prospěch by měly vyplývat z obsahu správního spisu. Obdobně konkrétně netvrdí, k jakým skutečnostem měl městský soud přihlédnout v souvislosti s úpravou čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany. Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítá, že mu s ohledem na časový odstup nelze vytýkat nevybavení si veškerých detailů souvisejících s jeho životem ve Vietnamu. Toto tvrzení však neuplatnil v žalobě, tudíž se jím nemohl městský soud zabývat. Nemůže tak učinit ani Nejvyšší správní soud s ohledem na to, že jeho úlohou je přezkum rozhodnutí správních soudů. Za této situace lze uzavřít, že se kasační stížnost v rozsahu popsanych námitek opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., a proto podle § 104 odst. 4 téhož zákona není přípustná (srov. kupř. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2003, č. j. 6 Azs 44/2003-31, č. 738/2006 Sb. NSS, ze dne 15. 9. 2009, č. j. 6 Ads 113/2009-43, ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, a ze dne 2. 6. 2023, č. j. 4 As 191/2022-38).

[12] Jak již Nejvyšší správní soud přdestřel, jedinou projednatelnou námitkou obsaženou v kasační stížnosti je nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Stěžovatel konkrétně namítá, že se městský soud nezabýval možností udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Je pravdou, že se městský soud ani žalovaný této otázce explicitně nevěnoval, nicméně vysvětlili, proč tomu tak bylo. Jak městský soud podrobně popsal v odstavcích 33 až 42 napadeného rozsudku, azylový příběh stěžovatele byl na základě obsahu spisu nevěrohodný, a proto by bylo nadbytečné zabývat se otázkou možného pronásledování stěžovatele v případě jeho návratu do domovského státu (viz odst. 42 napadeného rozsudku). K tomu městský soud odkázal i na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2023, č. j. 5 Azs 35/2022-29, z něhož vyplývá, že byl-li azylový příběh jako celek nevěrohodný, nemá smysl zabývat se hypotetickou otázkou, zda by byly splněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 či § 14 zákona o azylu. Rovněž nelze přisvědčit tvrzení stěžovatele, že městský soud nevypořádal námitku ohledně nespecifikování judikatury Evropského soudu pro lidská práva ze strany žalovaného. Touto otázkou se totiž zabýval v odstavci 44 napadeného rozsudku, kde uvedl, že na závěry ohledně existence důvodů pro neudělení doplňkové ochrany „nemůže mít vliv skutečnost, že žalovaný v obecné části týkající se výkladu čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv neuvedl konkrétní čísla judikátů ESLP a uvedl pouze jejich obsah. Tato skutečnost nebránila žalobci, aby

pokračování

případně uplatnil jinou judikaturu, která by naopak svědčila pro jeho přesvědčení o nezbytnosti udělení doplňkové ochrany. Takto však žalobce nepostupoval a jeho námitky je třeba odmítnout jako nedůvodné.“

[13] Je tedy zřejmé, že městský soud námitky stěžovatele vypořádal, přičemž jeho úvahy jsou z odůvodnění napadeného rozsudku jasné patrné, srozumitelné a logické. Stěžovatel je přitom v kasační stížnosti nijak nerozporuje a neuvádí, v jakém ohledu by měly být nedostatečné. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že pouhý nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). Nepřezkoumatelnost není ani projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[14] Za těchto okolností Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud rozhodl na základě skutkových zjištění vyplývajících z obsahu správního spisu zcela v souladu s právními předpisy a ustálenou judikaturou správních soudů, přičemž se nedopustil ani jiného hrubého pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu. Ten proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. zmíněné usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 8 As 287/2020, část III. 4.). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu svých nákladů. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že procesně úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 9. července 2025

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu